

แหวนหมั้น

บทที่ 4

“กูไม่อยู่บ้านหรอก เกลียดฉิบหายเลย...”

คำพูดที่รุนแรงนั้น ชัดกัอย่างเหลือเกินกับตัวผู้พูด ด้วยว่าเขาเป็นคนหนุ่มที่มีรูปร่างหน้าตาจัดว่าดีมาก ร่างสูงใหญ่แข็งแรงได้สัดส่วน ผิวออกขาวทว่าคล้ำเข้มเรื่อแดงอย่างชาวตะวันตก ดวงตาภายใต้แว่นแว่นคิ้วคดหนา คอคมเข้ม ส่องประกายเจิดจ้า จมูกโด่ง และริมฝีปากเรียวยาวสีสด เขามีผมหยักสลวย หวีเรียบร้อย เส้นล้าลองง่าย ๆ ที่สวมใส่บอกถึงรสนิยมและพื้นฐานที่ดี

“นั่นมันกระตะตะฉิบ.... ร้าคาญแม่.... ชะมัดเลย”

“โอโฮ... ตอนอยู่เมืองนอก มึงทำอะไรภาษาทุกวันซี คล่องปากจังเลยนี่” เพื่อนของเขาพูดเจือหัวเราะ ขณะกำพวงมาลัยรถ บังคับให้มันแล่นไปในคลื่นการจราจรที่หนาแน่น

“เออ... กูซ้อมเอาไว้ใช้กับพวกมัน”

“ไปอยู่เมืองนอกตั้งหลายปี ไม่ได้เกลียดแม่เลี้ยงน้อยลงเลยหรือ “ไม่มีน้อยลงหรอก มีแต่จะมากขึ้น ยิ่งไปนานก็ยิ่งเกลียด ก็เพราะพวกมันนั่นแหละ กูถึงไม่ยอมกลับไป ถึงแม้จะอยากกลับไปเถอะ...”

วิชาสายหน้า หัวเราะหึๆ พวกเขาเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่เป็นเด็ก รับรู้เรื่องราวของกันและกันตลอดเวลา แม้ว่าในระยะหลังทั้งสองจะแยกจากกัน โดยฝ่ายหนุ่มหล่อได้จากไปอยู่ต่างประเทศนานถึงหกปี และเมื่อกลับมา เขาก็เป็นคนแรกและคนเดียวที่อีกฝ่ายนึกถึง

ชายหนุ่มเพิ่งจะกลับมาเมื่อสองวันที่แล้ว เข้าบ้านได้ไม่กี่ชั่วโมง ก็ปึงปึงวิ้งมาหาเขา วันนี้ก็อีกวันหนึ่งที่วิชาเห็นอาการดังเดิม

“รู้ไหมไอวิช กูกลับมาคราวนี้ พวกมันใจสั้นกันใหญ่ กลัวจะผลาญเงินพ่อกูไม่ถนัด”

“มันก็ผลาญกันได้เท่าที่พ่อมึงยอมแหละว่า...” เพื่อนของเขาพูด “อย่าไปนึกอะไรเลย ทำใจเถอะ คิดว่าเพื่อความสุขของพ่อก็แล้วกัน”

“ความสุขอะไรกัน ตอนนีพ่อกูมีความสุขกับใครเขาเสียที่ไหน วันๆ หน้าตาไม่สบาย ปัญหามาจากพวกพี่น้องของนั่นแหละ ชนกันเข้ามาอยู่เต็มบ้าน เออะอะโครมครามยังกับตลาด ตัวมันเองก็ดีแต่ร้องจะเอานั่นจะเอานี้ พ่อไม่ได้ตั้งใจก็ออกฤทธิ์ออกเดช ลูกๆ มันก็เหมือนกัน”

“ลูกๆ เขาก็น้องมึงนั่นแหละ” วิชาว่า

“น้องก็น้องเถอะวะ กูไม่ชอบ หนอย เพิ่งจะทำขบเจ็ดขบ ฤทธิ์มันมากยังกับอะไร รู้ไหมมันเข้าไปค้นห้องกู พ่อกูว่ามันแสบเสีย ร้องให้ไปฟ้องแม่ นังแม่มาก็มายื่นพุดจาประชดประชัน ดีลูกด่าลูก กระทบกูเข้าให้อีก โห้ย... ไม่อยากพูดถึงพวกไฟร์” เขากะแทกเสียงในตอนท้ายอย่างดูหมิ่น

วิชาทำเสียงหึๆ อยู่ในลำคอ

“มึงนี่ปากจัดชะมันเลยวะ”

“กูตำเเฉพาะคนที่สมควรให้ตำเท่านั้นแหละวะ แต่กูจะออกมาจากบ้านนั่นละ จะไม่อยู่กับพวกมันเด็ดขาด”

“แล้วพ่อมึงล่ะ”

“ก็ช่างพ่อซี ครอบครัวของเขานี้ เขาก็ต้องทนกันต่อไป”

“มึงไม่ห่วงพ่อหรือไง แก่แล้วนา แล้วก็โรครั่วหัวใจอยู่ด้วย” สีหน้าของเขาคลายลง โทสะได้ถูกระบายลงมากแล้ว “ก็ห่วงหรอก แต่ทำยังไงได้ เขาผูกเองก็ต้องแก้เอง”

“แต่ระหว่างแกนี่มันเปลืองจังเลย เปลืองเงิน เปลืองกาย เปลืองใจ”

“ช่วยไม่ได้” ชายหนุ่มกระแทกเสียง

วิชามองเพื่อนผู้ซึ่งนั่งหน้ามืออยู่ข้างๆ ถามว่า “แล้วมึงจะไปอยู่ที่ไหน”

“ก็ยังไม่รู้” ชลิตตอบ “หาแพลตอยู่ก็แล้วกัน”

“เออ... กูจะช่วยดูให้”

“แต่วันนี้กูจะไปนอนโฮเต็ล ไม่กลับเข้าบ้านแล้ว”

เพื่อนของเขาจะทำอะไรก็ทำ “มึงนี่หัวแข็งชะมัด”

“เออซี”

“แล้วพอมึงจะว่ายังไง อุตส่าห์ตั้งใจที่ลูกชายกลับมา กลับมีปัญหา กับแม่เลี้ยงอยู่ร่วมบ้านไม่ได้เสียอีก”

“เขาไม่เป็นอะไรหรอก... ก็ไม่ได้อยู่ด้วยกันนานจนเคยชินแล้ว”

“แล้วรลละ”

“จะซื้อใหม่ ของที่บ้านกูไม่ยุ่งหรอก นังนั่นมันหวง”

“ซื้อใหม่ก็ดี เลือกลงให้เจ็งเลยนะมึง ให้สมศักดิ์ศรีลูกชายมหา เศรษฐีหน่อย”

“เออซีวะ จะเอาไว้อัดแข่งกับแม่เลี้ยง”

ชายหนุ่มหม่นแก้วเบียร์อย่างเปื้อนหน้า ความจริงเขาน่าจะรู้สึก บั่นทึงใจ เขากำลังนั่งอยู่ที่ด้านหนึ่งของห้องโถงของโรงแรมชั้นหนึ่ง สภาพแวดล้อมล้วนแต่สวยงามหรูหรา สถานที่ตกแต่งอย่างวิจิตรในทุก ซอกมุม ผู้คนที่เดินอยู่ในสายตาล้วนแต่เอี่ยมหรูดูดี ชวนทึ่งชวนดึงดูด ใจทั้งสิ้น

เขามองผู้คนเหล่านี้แก๊ง เห็นแหม่มสาวร่างระหงเดินนวนายาด ผ่านไป ขณะที่อีกสองนางเดินพูดจาโต้เถียงกันมาอย่างเร่ร่อน สตรีและ บุรุษร่างอ้วนเตี้ยอ้วนเดินคุยกันมาช้าๆ ในอีกจุดหนึ่ง ชายหญิงสูงอายุ ยืนสนทนากันโดยมีเด็กชายหญิงหลายคนมละมละส่งเสียงเจี๊วเจี๊วอยู่ รอบกาย

ชายหนุ่มถอนใจ ขณะที่หม่นแก้วเบียร์เล่น ความรู้สึกเช่นนี้เกิดขึ้นกับเขาบ่อยๆ

เปื้อ และเหงา...

ยามที่อยู่ต่างแดน เขามักจะนั่งเหงาๆ อยู่กับแก้วเบียร์ บางที ก็ที่ร้านอาหารเล็กๆ หรือแม้แต่ตามเก้าอี้ที่ข้างถนน มองดูผู้คน คิดอะไร เรื่อยเปื่อย

สายตาของเขาสะดุดหยุดลงที่สตรีสาวผู้หนึ่ง เธอเป็นสาวไทยที่ จัดว่าสวย ร่างโปร่งระหงได้สัดส่วนที่สวยงาม แต่งกายเรียบร้อยด้วย เสื้อเซ็กซี่ลายทางสีอ่อนสดใส ทับไว้ด้วยกระโปรงยาวสีเข้ม รองเท้า ส้นเตี้ยแบบเรียบๆ สะพายกระเป๋าหนังเจดสีเดียวกัน เธอน่าจะเป็น เด็กสาวในวัยเรียนเสียด้วยซ้ำ เพราะท่าทางสุภาพเรียบร้อยและใบหน้า อ่อนเยาว์ที่ปราศจากสีสนของเครื่องสำอาง

ทว่าเด็กนักเรียนคงไม่มีธุรกิจในสถานที่เช่นนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เธอกำลังสนทนากับชาวต่างประเทศกลุ่มหนึ่งอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

ชั่วครู่ ชาวต่างประเทศกลุ่มนั้นก็ทยอยกันกล่าวลาแล้วแยกย้ายกัน จากไป เธอนั่งลงบนเก้าอี้นวมตัวหนึ่งหันหน้ามาทางเขา ชายหนุ่ม มองไปหน้ารูปไข่ขาวๆ ที่ก้มเล็กน้อย ขีดเขียนอยู่กับสมุดโน้ตเล่มเล็ก

เออหนอ... เธอน่าจะเป็นผู้หญิงไทยคนแรกที่เขารู้สึกสะดุดตา สะดุดใจนับตั้งแต่กลับมาที่เดียว นานเท่าไรแล้วที่เขาฆ่าเวลาด้วยการ นั่งมองดูผู้คน ฝรั่งเศสไทยนานา ก็เพิ่งจะมีหญิงสาวผู้นี้แหละ ที่เรียก ความสนใจจากเขาได้ยาวนาน

และเพราะเขาไม่มีอะไรจะทำ เขาจึงคิดอะไรต่ออะไรเรื่อยเปื่อย ไปเกี่ยวกับตัวเธอ เขานึกถึงอาชีพของเธอ สภาพครอบครัวและเลยเถิดไปจนถึงคนรักของเธอ

ความคิดของเขาสะดุดหยุดลง เขาต้องแปลกใจเมื่อเห็นชายหนุ่ม ชาวตะวันตกผู้หนึ่ง ร่างผอมสูง ผมหสีน้ำตาลทองค่อนข้างจะยุ่ง เดินตรง เข้าหาเธอ หญิงสาวลุกขึ้นยืนยิ้มกว้างต้อนรับ ต่างทักทายกันอย่าง สนทนาสนมยินดี คนทั้งสองนัดหมายกันไว้ก่อนอย่างแน่นอน หมอนั้น จับมือเธอไว้ทั้งสองข้าง พุดกันอยู่ครู่หนึ่ง ฝ่ายหญิงก็หันก้มลงหยิบ กระเป๋าถือและสมุดปากกา แล้วคนทั้งสองก็พากันเดินออกไปในลักษณะ ที่มีมือของฝ่ายชายแตะอยู่ที่แผ่นหลังหญิงสาว เอียงหน้าก้มลงมาหา พุดคุยกันอย่างใกล้ชิดสนทนาสนมจนลับหายไปจากสายตา

“มันก็แค่นั้นแหละว่า...”

เขาคิดอย่างดูแคลนแถมผิดหวัง ค่ะแน่นอนที่เขาเทให้เธอแต่ แรกลดหายกลายเป็นศูนย์ อดนึกเสียดายลักษณะที่ผุดผ่องพริ้งเพราะสงบ เสี่ยงของเธอเสียมิได้

‘ผู้หญิงสมัยนี้ สวยแต่รูปจวบไม่หอมไปเสียหมด ยิ่งสวยมากๆ ละก็ยิ่งร้าย’ เขาคิด

วิชาเอียงแก้วเล็กน้อย ขณะที่ค่อยๆ รินเบียร์เย็นเฉียบให้เพื่อน
ชลิตนั่งเอนๆ กิ่งนอนอยู่บนเก้าอี้ข้างๆ มือทั้งสองประสานกันรองอยู่ใต้
ท้ายทอย ใบหน้าสีน้ำตาลอ่อนออกแดงเรื่อๆ ดวงตาหริบหรี่ ไม่ใช่ด้วยความ
ความมัว แต่ว่าเบื่อหน่าย

“แล้วมึงจะย้ายออกเมื่อไหร่วะ” เขาถามเพื่อน ซึ่งตอบสั้นๆ

“พรุ่งนี้”

“กูต้องมารับหรือเปล่าวะ”

“ไม่ต้องหรอก ระหว่างรอรถที่จองไว้ กูจะเช่ารถขับไปก่อน
ข้าวของก็ไม่มีอะไรมากด้วย

“มึงไม่กลัวหลงทางหรือวะ เพิ่งกลับมาทีจะขับรถเอง ถนนหนทาง
กรุงเทพไม่ใช่เหมือนเมื่อห้าหกปีก่อนนะโว้ย”

“ไอ้ห่า... มึงเห็นกูโง่หนักรึไง”

“เปล่าวัว้ย กูถามด้วยความเป็นห่วง” วิชาพูด

ชลิตหันมองตามร่างระหงในเสื้อผ้ามืดรูป มีรอยผ้ามืดเปิด
อวดเนื้อหนังของสาวหนึ่งซึ่งเดินยกย้ายผ่านไปขณะที่พึ่งเพื่อนพูด

“ข้าวของอื่นๆ เอาไว้ซื้อหาเอาทีหลัง แต่อย่าซื้อให้มากนักก็แล้วกัน
แฟลตไม่ใช่บ้าน ยังไงๆ มึงคงไม่คิดจะอยู่ไปตลอดชีวิตหรอกนะ”

“ก็ไม่นั่นหรอก คนตัวคนเดียวอย่างกูจะมีบ้านเอาไว้ทำอะไร”

“ซักวันมึงก็ต้องมีครอบครัวเหมือนกันแหละวะ”

เขายกไหล่อย่างไม่เห็นว่าเป็นเรื่องสำคัญ

“ครอบครัว... เฮ้ย ไอ้คำนี้มันแปลว่าอะไรกันวะ”

“ไอ้ห่า...” วิชาลากเสียง ทว่าในส่วนลึกนั้นเห็นใจเพื่อนอยู่ไม่น้อย
“ถึงเวลาแล้วมึงจะรู้”

เพื่อนของเขาขยับกายขึ้นมาตีมเบียร์

“แล้วจะเริ่มไปทำงานเมื่อไหร่”

“อีกสองสามวัน ตอนนี้อย่างไม่มีอารมณ์วะ”

“จำเริญเถอะ เป็นคนอื่นขึ้นรอรถอย่างมึงมีหวังได้อดตายกัน
เป็นแถว”

“ช่างหัวคนอื่นปะไร” เขาพูดเรื่อยเปื่อย

วิชาหัวเราะหึๆ “ท่าทางมึงดูแข็งเอามาก ๆ เลยนะ”

“เออ กูแข็งชีวิตจริง ๆ”

“ไปเกี่ยวกับกูไหม จะให้กูพนมใจเพื่อนสาว ๆ มาสักโหลหนึ่ง
มึงจะได้หายแข็ง”

“อ้อ เข้าทีดีนี่หว่า” เขายิ้มเห็นฟันขาวเรียงเป็นระเบียบ “ที่จริง
สักครึ่งโหลก็พอ ทั้งโหล กูกลัวจะพูดไม่ทันพวกเธอ”

วิชามองเพื่อนอยู่ครู่หนึ่ง “ถามจริง ๆ เถอะวะ มึงยังไม่มีใครเลย
สักคนหรือ”

“ไม่มีหรอกตอนนี่”

“แปลว่าแต่ก่อนเคยมี”

“เคยมี แต่ว่ามลายหายไปหมดแล้ว”

“งั้นก็ต้องเคยมีมากกว่าหนึ่ง”

“มึงจะจริงจังอะไร ชีวิตที่โน่นมันง่าย ๆ ง่ายไปหมดทุกอย่าง
เรื่องกิน เรื่องนอน กระทั่งเรื่องเซ็กซ์ พอใจก็อยู่ด้วยกัน เบื่อกันก็เลิก
ก็แค่นั้น...”

“แต่มึงจะมาคิดอย่างนั้นกับคนที่นี้ไม่ได้นะโว้ย” วิชาเตือน
“ที่นี้มันแตกต่างกัน วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียมประเพณีของเรายังมีอยู่
ไอ้อย่างที่มึงพูดก็อาจจะมึบ้าง แต่เป็นส่วนน้อยไม่ใช่ส่วนใหญ่ สังคม
บ้านเรายังไม่ค่อยจะยอมรับแบบนั้น”

“เออน่า มึงไม่ต้องมาสอนกู”

“บอกไว้ด้วยความหวังดีโว้ย ไม่อยากเห็นมึงถูกพ่อใครยิงตาย
เพราะไปทำง่าย ๆ กับลูกสาวของเขา”

ชลิตหัวเราะ

วิชากระดกแก้ว ตีมเครื่องตีมจนหมดแล้วก็บอกเพื่อนของเขาว่า

“กูต้องไปแล้ววะ นัดกับพิมไว้ แล้วโทรคุยกันก็แล้วกัน”

“เออ”

ชลิตมองตามจนเพื่อนเดินจากไป เขาเติมเบียร์แล้วนั่งตีมอยู่
เงิบๆ คนเดียว

อีกกลุ่มหนึ่งเขาก็ชำระเงินแล้วเดินเรื่อยเปื่อยไปทางด้านหน้าของ
โรงแรม แล้วเขาก็ต้องชะงัก ผู้หญิงพริ้มเพราคนนั้นยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์
กำลังพูดกับพนักงานพลางก็จดยิกๆ ลงในสมุดเล่มเล็กของเธอ

เขารู้สึกคุ้นเคยราวกับรู้จักกับเธอ คำที่ได้แอบมองเธออยู่เป็น
นานเมื่อวันก่อน อาจจะเพราะฤทธิ์เบียร์หลายขวดที่เขาดื่ม ที่ทำให้
จิตใจอีกเหิมเกินเหตุ เขายิ้มกริ่ม เดินตรงเข้าไปหาเธอ

หญิงสาวหันมาจากเคาน์เตอร์และเกือบจะปะทะเข้ากับร่างสูงหนา
ที่เดินมาจนเกือบจะชิด ชะงักกายไว้ได้ทัน กล่าวทันทีโดยอัตโนมัติ
“ขอโทษค่ะ”

เขายิ้มกว้าง และเพราะสีผิวของเขาอย่างหนึ่ง กับดวงตากรุ้มกริ่ม
ที่จับมองนิ่งอยู่ เธอจึงเริ่มไม่แน่ใจ พุดใหม่อีกครั้งเป็นภาษาอังกฤษ

“ไอแอมซอรี - ฉันเสียใจค่ะ”

“ไม่เป็นไรครับ”

เขาตอบเป็นภาษาอังกฤษเช่นกัน สำเนียงพุดมิได้เพี้ยนไปจาก
เจ้าของภาษาเลยแม้แต่น้อย คำที่ได้ใช้ชีวิตอยู่กับมันนานถึงหกปี
สายตาและรอยยิ้มของเขาเรียกให้เธอยิ้มตอบแม้จะอย่างไม่มั่นใจนัก
เธอมองเขาอย่างพินิจพิจารณา ราวกับจะค้นให้รู้ถึงเชื้อชาติอันแท้จริง
ของเขา

“ผมเป็นชาวฟิลิปปินส์ครับ” เขาไปปิดหน้าต่างเฉย คิดว่าบางที
เธออาจจะพอใจมากกว่า ถ้าเข้าใจว่าเขาไม่ใช่คนไทย

“อ้อ...ค่ะ”

“ผม...” เขาริบพุดต่อเพื่อสานความสัมพันธ์ “คิดว่าคุณเป็น
ผู้หญิงไทยที่สวยงาม”

คราวนี้เธอยิ้มเขิน “ขอบคุณค่ะ แต่ว่าฉันไม่สวยหรอก
ยังไงๆ ก็คงไม่สวยเท่าผู้หญิงฟิลิปปินส์”

“ผมชาร์ลส์ คุณล่ะครับ”

หญิงสาวไม่ได้ตอบในทันที เหมือนกับไม่แน่ใจว่าจำเป็นที่จะต้อง
แนะนำตัวเอง

“เอมค่ะ”

“เอม...แปลว่าความมุ่งหมาย” เขาถาม สังเกตเห็นสร้อยคอ
ทองคำร้อยจี้รูปหัวใจคู่ที่เธอสวม

“แปลว่าความพึงพอใจค่ะ”

“อ้อ”

“ขอโทษนะคะ ฉันจะต้องไปแล้ว”

“แต่ผมอยากรู้จักคุณ” เขาพุดง่ายๆ “คุณเป็นคนที่น่าสนใจมาก”
เธอเคยชินแล้วกับคำพุดและท่าทางเกี้ยวพาเช่นนั้น พุดอย่าง
สุภาพ “ขอบคุณค่ะ แต่ฉันเสียใจ ฉันมาที่นี่เพื่อทำงานเท่านั้น”

“คุณทำงานอะไรครับ”

“ฉันทำงานให้กับบริษัทท่องเที่ยว เป็นผู้ช่วยมัคคุเทศก์ค่ะ
ฉันมาที่นี่เพื่อรับและส่งลูกค้าของบริษัท”

เขาได้ช่อง “ถ้าผมอยากจะขอให้คุณนำเที่ยวบ้างล่ะครับ”

เธอตอบว่า “คุณจะต้องติดต่อกับบริษัทค่ะ”

หญิงสาวเปิดกระเป๋าถือ หยิบกระดาดแข็งสีขาวใบเล็กที่พิมพ์
อักษรภาษาอังกฤษสีทองออกมาส่งให้ ชายหนุ่มพลิกดู มันเป็น
นามบัตรของบริษัทและไม่มีชื่อของเธอปรากฏอยู่

“แต่คุณจะเลือกไกด์ไม่ได้นะคะ และฉันก็ไม่ใช่ไกด์ตัวจริงด้วย
ฉันเพิ่งจะทำงานได้เพียงสองเดือน ยังไม่มีความสามารถพอค่ะ...

ขอโทษนะคะ ฉันต้องไปแล้ว”

เธอถอยออกห่าง ท่าทางบอกชัดเจนว่าไม่ต้องการต่อความใดๆ
เขากล่าวลาและเธอกล่าวตอบ ยิ้มให้อย่างสุภาพก่อนจะพาตัวจากไป

เขาหลบปลายนิ้วลงบนขอบแข็งของนามบัตรนั้น มองตามด้วย
ดวงตาเป็นประกายวาววามและรอยยิ้มที่มีเล่ห์เหลี่ยม.....